

FRANZOBEL

Ausztriai psycho

(RÉSZLETEK)

Fantazmagória

Az égen báránnyfelhők vonultak át sűrű csapatokban, a nap világos foltokat produkált, a békák kuruttyolása hanghálóként feszült a tájra, bogarak, férgek, csigák, madarak, minden kopulált, minden az életet üvöltötte kifelé magából. Kathi lisztet kevert a vérhez, a krémes keveréket beöntötte a forró, étkek ezreitől fekete serpenyőbe, megrotyogtatta, cukrot, rozsmaringot, majorannát, szalonnakockákat, kevés főzőcsokoládét, kukoricadarát, vörösbort, mazsolát, sót és borsot adott hozzá, míg lassanként sűrű, fekete masszát kapott, amit éppen odakozmálás előtt újra meg újra felkapart a serpenyő aljáról, megforgatott, tovább ízesített és meg-megkóstolgatott. Pompás, hozzá fehérkenyér és vörösbort, költemény.

Ekkor görnyedten belépett Hödlmoser, kezét az ágyékára szorította és így siránkozott:

- Most aztán végem, az Úristen megbüntet összes vétkeimért, pokoli ez a fájdalom, iszonytató, testem ármányt sző ellenem, már nem fogok sokáig élni, vegykoktélok fognak belém adagolni, kihull a hajam, a bőröm megsárgul, fekete banyajegyek nőnek majd rajtam, és mindez hiábavaló lesz, mert meg kell halnom, meg kell halnom, úgy biza. Vége.

- Mi történt, Hödlmoser, mi a csuda van veled? Kérsz mentolos cukorkát? Na?

- Rákom van. Hererákom, úgy bizony.

- Hogyhogy? Honnan van az neked? Talán tőlem?

- Ne kérdezz ilyen hülyeséget, hanem ide nézz, és Hödlmoser megmutatta Kathinak a tojásait. - Látod a jobbat, nem csak, hogy kisebb, de látod ezt a hatalmas dudort, ez egy daganat, egy rákos daganat. És fáj ám piszkosul, pokoli egy fájdalom ez, egy nőnek fogalma sem lehet róla. Halálos fájdalom! És ez még csak nőni fog! Hamarosan akkora tojásaim lesznek, mint egy luftballon.

- Menj, mosakodj meg - így Kathi -, azonnal mentőt kell hívunk.

Húsz perccel később megérkezett a mentő. A két szanitéc, Windbichler és Blaser röviden szemügyre vette a dolgot, összesűgött, aztán egy cipészárral gyomortájban beszúrt az óbégató Hödlmoser bőre alá, égő fidibuszt helyezett a nyílásba, majd egy kis poharat szorított rá. Néhány másodpercig még égett

a papír, de amint kialudt a láng, a vákuum megszívta a bőrt és a vért, és a pohár behatolt a húsba. Windbichler ezalatt valami varázsigefélét mormolt, röviden szemügyre vette a rákos tojást, forgatott rajta egyet-kettőt, Hödlmoser óbéga-tott eszeveszettül, de láss csodát, a daganatnak egyszeriben nyoma sem volt. Csak a fájdalom maradt, de mint Blaser ígérte, ennek is hamarosan el kellett múltnia.

- Szerencsére nem volt más bajod, csak egy herecsavarodás. Mi meg szépen kicsavartuk belőled.

- Adj hálát az Úrnak, hogy nem később jöttünk, különben most műtojást, szilikonherét kellene beültetni neked.

- De ne bízd el magad. Ha ez még egyszer előfordul, csipeszt kell raknunk rá, a herédre.

- Úgy, akkor jöjjenek a formalitások, komolyodott el Windbichler. Neve?

- Hödlmoser, Josef.

- Foglalkozása?

- Szabadúszó.

- Végzettsége?

- Stájer érettségi.

- Az meg mi?

- Általános iskola, jogosítvány, tánctanfolyam.

- Nézzenek oda, egy kész professzor!

- Isten áldjon titeket! És kösz.

- A fidibusz tulajdonképpen mihez kellett?

- Elterelő hadművelet – vigyorodott el a két szanitéc útban az ajtó felé.

- Erre az ijedségre innom kell! – töltött tele Hödlmoser vegyes kisüstivel egy fogmosó poharat. Tudod, Kathi, én tényleg azt hittem, hogy most meghalok. Azt hittem, hogy most vége. Stájer hit szerint a stájerek úgy hiszik, hogy a halottak felszállnak a csillagokba, a stájer Paradicsomba. Mivel a stájerek legfőbb célja, hogy örökké Stájerországban éljenek, a Paradicsomot is földi életük folytatásaként képzelik el. A stájer Paradicsomban csak stájerek laknak, mindenki más a pokolba jut.

- Te, Hödlmoser, most fogd vissza magad, mert most jönnek a lottószámok, kapcsolta be Kathi a televíziót. Ma harmincmilliót ér a dupla jackpot.

- Harmincmilliót? Mit csinálnál annyi pénzzel?

- Felrepülnék a Großglocknerre, elmennék a Karib-szigetekre, összes ismerősimet meghívnám pezsgős reggelire, egyszer bevásárolnék, de úgy igazán. És persze adományoznék.

- Azt meg kinek? A fogyatékosoknak? Micsoda marhaság. Akkor inkább nyerj rögtön kevesebbet, és ne adományozz semmit. Egyáltalán, milyen számokkal játszol? A születési dátumokkal? – nyúlt be Hödlmoser a Kathi köté-

nye alá, és végigsimított felsőcombja belső oldalán. Kicsiny, petyhüdt húshurkák voltak ezek, de csiklandósak.

- Menj már, mit csinálsz, Hödlmoser, ne most, amikor mindjárt jön a húzás. Tessék, a Jenny Pipal már itt is van. Hödlmoser azonban nem tántorított, a maga pipájára gondolt, és benyúlt Kathi bugyijának gumija alá, megmarkolta szemérmét, amely úgy terült el, akár egy stájer domb, megkereste a rést, turkált a göndör szőrbozontban, egy madzagra bukkant, húzni kezdte, és mielőtt Kathi szóhoz jutott volna, ugyanolyan *plopp*-hangot hallatott, mint egykor Michael Schanze, és Hödlmoser egy átvértzett o.b.-t tartott a kezében. Ez meg most mi? A nagy lehetőség?

- Az ég szerelmére, Hödlmoser, nézd, mit műveltél, kihúztad belőlem a dugót, amit azért tettem be, mert hisz' terhes vagyok! Most aztán, ha nem vigyázunk, kipottyán a gyerek, ráadásul még vérzek is.

- Szarok a gyerekre! - Hödlmoser egyszeriben már szemernyi fájást sem érzett a jobb heréjében. Akkor hát kézileg kell bedugaszolnunk. Szilárd elhatározása volt, hogy kipróbálja, újra működik-e. Félkézzel tovább matatott a Kathi altestében, míg a felső szinten említhez igyekezett hozzáférni, nyelvvel pedig a szájába hatolni. Kathi azonban csak Jenny Pipalt bámulta, a forgó lottógömböt, a száját sem nyitotta ki, egymásra préselte ajkait, és nem volt hajlandó segíteni.

- A cafrangos kirelejumát! - átkozódott Hödlmoser, és megpróbálta aláásni a blúzok és kombinék különböző rétegeit, hogy végre eljusson a melltaróig. Kathi ekkor enyhe törzsfordulatot tett, és Hödlmoser már kint is volt. Kezdhetne előlről az egészet.

- 19. Az megvan nekünk is. A 19 mindig jó. A 19 a létező legjobb szám.

Hödlmoser újra nekikezdett a kutakodásnak, nyelvvel végignyalt Kathi orcáin, befűrt a fülébe, középső ujjá már a vértől összeragadt szeméremben vájkált, kihúzta, lenyalta, hmm, jó! - mondta. 32, mondta Jenny Pipal.

- 32, a 32 is megvan, a 32 a létező legjobb szám.

Hödlmoser újfent beletunkolta ujját a Kathiba, ezúttal a végbélnyílásába, újfent megnyalta, hmm, jó, újfent tovább tapogatózott, ezúttal eljutott a kebléig, libabőrt észlelt, megpöccintette bimbóját, ekkor aztán Kathinak is vége volt. Huss, tovaszállt az egész lottótársaság! A négyest már csak tudata perifériáján hallotta, a négy megvolt neki is, a négy volt a létező legjobb szám, fel-emelte kötényét, lehúzta a bugyiját és érezte, hogyan telik meg Hödlmoserrel. Most aztán Kathiban játszódtott le ugyanaz, mint abban a lottógömbben, amelyben olyan eszeveszetten örvénylettek a golyók, kavargott, görgött, ugrott benne minden, hogy újra meg újra megálljon, kipréseljen egy orgazmust, 15, hallotta a tudatalattija, a 15 volt a létező legjobb szám, Kathi pedig örvénylett, eljutott az apró nyögések pergőtüzéig, hajánál fogva rángatta Hödlmosert, olyan volt, mint egy fúria.

Le a kalappal, ez aztán bevadult, gondolta magában Hödlmoser. Ezek a vöröshajú macák már csak ilyenek, ezekben az ördög lakik, ezek aztán értik a figurát. De a szaguk is egészen más. Hödlmoser nőn valóban soha nem érzett még olyan szagot, mint most a Kathin, valahogyan édeskés volt, gyümölcsös, kicsit olyan, mint egy kandúr jelölése, szúrós, de nem rossz.

És csak örvénylettek és kavarogtak, felváltva maguk alá gyűrték egymást, odaadták magukat, elmerültek, elszálltak, mindenről megfeledkeztek, elernyedtek, kapaszkodtak egymásba nedveik tengerében, ringatóztak még egy ideig, sodródtak, míg végül lassan szétváltak, és elszenderültek.

Hödlmoser egy biliárdpartiról álmódott, arról, hogy egy golyónak hirtelen kelése támadt, egy doktornőről, aki úgy nézett ki, mint Jenny Pipal. Kathi a lottógömből álmódott, a jackpotról, amit megnyert, meg a boldogságról.

Szájszék

A bennszülött stájerok falvai adtak a tisztaságra, és ehhez az asszonyok szolgáltak igavonóként. Virágosládák mindenütt, szépítőegylet! És mégis, minden egyes családi ház az itt uralkodó balsors, a szanaszét ziláltság emlékműve. Nincs borzalmasabb, mint amilyen ez az eternit volt! Az emberekből minden érzék kiveszett a forma, az anyag iránt. Csak olcsó legyen, csak működjön. És mi működött? Semmi. Azbeszt, csupa kártékony izé. A füst nem bírt távozni, de az emberek fűtöttek tovább, irgalmatlanul. Széntelemek mindenfelé, daruk, felborult vagonok, rozsdás sorompók, működésképtelen semaforok, bakterházak kivert ablakokkal, fekete műanyagkukák, parkolódíj-automaták, narancssárgára festett postafurgonok, fekete-sárgára festett póznák, szállítószalagok, használati utasítások és eligazító táblák, focizó gyerekek, akik „főtisztelendő úr”-ral köszöntek. Egy hársfáról csíkokat hántolt le a villám, és most rokkant végtagokként meredeztek a négy égtáj felé. A nap rásütött az üres előtérre, az aszfaltra, a pirosra mázolt garázskapukra, az öntözőcsapokra. Gazdátlanul heverő munkaeszközök, vadon nőtt, göcsörtös fák, deszkasufnik, autórongsok beszáradt vérnyomokkal az üléseken, tömlők, csatlakozóaljzatok. Az emberek takaros fantázia-egyenruhát öltöttek magukra, keblükön tarka álrendjelek fityegtek.

- Az ember azért áll be önkéntes tűzoltónak, mert oltani akar, a tüzet és a szomjat, az ember azért áll be önkéntes tűzoltónak, mert muszáj, nem pedig, hogy ördögöt űzzön, mondta a kapitány és kortyintott a söréből.

- Ha ez így van - fordította ég felé könnyzacskóit a plébános, in nomine domini, hálás vagyok neked, Uram, mert csodát műveltél a porral, ha ez így van, komám, akkor fájó, de jelentenem kell a sekkau püspöknek a piások

olimpiáját, no, és akkor, kapitány uram, te is tudod, mit fog gondolni erről a mi püspökünk. Nagy az Isten, és nagy az ő teremtménye!

Pokolba veled, te nokedliszemű, gondolta ekkor a kapitány, kinyalhatod a hátsó felemet. Plébánosoknak hagyomány szerint hermafroditának kellene lenniük, legalábbis vaknak vagy fogyatékosnak, szodomistának, nem pedig ilyen hamis rókának, mint amilyen te vagy.

- In nomine domini. Áldott legyen az Úr.

- Kegyelmed még a Serafina Walkolbingernél is rosszabb, főtisztelendő uram – csapta össze arcán kezeit a kapitány, és megjátszotta a sértődöttet.

- Hogyhogy? Talán paráználkodott a derék Serafine?

- Eridjen má', ne jácca meg magát. Én magam gyóntam meg.

- Úgy? – adta a plébános a mit-sem-sejtőt, pedig pontosan tudta, amit a gyóntatórácson át többszörösen is megsúgtak neki. Az Önkéntes Tűzoltóegylet tagjai – tizenkét közlegény plusz személyesen a kapitány – tavaly kivonultak egy karácsonyi ünnepségre, aztán ráhúztak még egy éjjeli műszakot, és elhajtottak a piros neonlámpás házhoz: Szandi-bár. Itt gondolták volna folytatni a locsolást. A szolgálattevő hölgyet, fájdalom, súlyos influenza döntötte ágyának, helyettesét pedig feltartóztatták a magyar határon. Így az egész kurjongató tűzoltóegylet továbbvonult a Serafine Walkolbingerhez, hogy benne könnyítsen magán.

A zsenge Fini-virágnak már addig is volt egy kis beütése, ezen az éjszakán azonban, úgy látszik, minden maradék észt kipumpáltak belőle. Szó se róla, a Walkolbinger-teremtmény olyan kivételesen csúf volt, hogy férfinemű lény a közelében eleve csodaszamba ment. De hogy élete összes megporzásának erre az egy, viharként rázúduló éjszakára kellett összpontosulnia, ez azért mégis igazságtalan volt. Hiszen a tűzoltóság nektártól csöpögő öntözőcsapjai valahányan csotrészegek voltak! Másnap senki nem akart a részletekre emlékezni, Fini viszont teljesen józan volt, még pontosan tudta, hogyan estek neki aljnövényzetének, hogyan porzották meg újra, újra és újra. Azóta hallgatott. Anyja, akinek ajka állandóan fekvő nyolcast mintázott, azt gondolta, hogy lánya traumatikus élményét a történetek megismétlésével lehet kigyógyítani, ennek azonban mind maga a tűzoltóság, mind a labdarúgó-egyesület és a fúvószenekar is férfiasan ellenállt. Disznóság volt, rajzolta az anya álla fektetett nyolcasait, s eközben egy állatkerti jegesmedvére emlékeztetett.

- A pokolbéli nem ismer gyávaságot.

- Hát jó, ha nincs mit tenni, menjünk ördögöt űzni, határozott a tűzoltókapitány.

- De vigyázat! – intett a plébános, és förtelmes szájszagot árasztott. Ha férfit lát, a Táltos Bözse fúriává változik át. Ez valóban egy boszorkány, a sebet patkányürülékkel kezeli, esővarázsláshoz vakondokmancsot aggatott magára, a spagettit pedig eleven piócákból készített mártással eszi. In nomine domini.

Vannak emberek, akik kenguruerszényben jönnek világra, mások ágyban, fán vagy fagyaltos kanállal kaparják ki őket, a Táltos Bözsit viszont, azt az ördög vakarta ki.

Hogy ez mit ki nem szop az ujjából, ámult a kapitány. Elég merész. Egy óra múlva azért már három tűzoltóautó állt a Táltos Bözse háza előtt, ablakraajtóra vízágyúuk szegeződtek, hájas tűzoltók pedig mogorva képeket vágtak.

– Amint moccan valami – adta ki a parancsot a kapitány –, vizet nyiss! A tűzoltók szívesen gyakoroltak volna egy kis célbalövést a kerti törpéken, de elég volt egy szigorú plébánostekintet, hogy ez a tervük füstbe menjen.

Az egész kert műanyag-figurákkal volt telehintve, amelyek az időjárás vi-szontagságaitól erősen megviselve álltak a csigarágta páfránylevelek között – kerti törpék talicskával, lámpással, légyölő galócák, egy Hófehérke, őzikék, nyuszik, e mesevilág közepén pedig egy kövér, félmeztelen néember, amint épen szabaddá teszi kalácsdidáit. Körös-körül kerti törpék, némelyikük onanizált. E regimentet, ezt a kertitörpe-hadsereget Kathi apja, a kurpfalzi vadász vásárolta be Magyarországon és csempészte át a határon. Külön-külön valamennyit. Afféle kertitörpe-fuvaros volt, mellesleg a keleti bővítés megszállott ellenzője. Az olaszoknak meztelen puttók állnak a kertjeikben, az izlandiaknak koboldok, az osztrákoknak viszont kerti törpék.

Odabent a házban Edgar Stiefel, Hödlmoser és Kathi ült, virslit evett és sört ivott. A küszöbön álló ördögűzésről sejtésük sem volt. A tévé meccset közvetített, Sturm Graz.

– Meglátod, Ötker, először beetetjük, azután lehengereljük őket, mint egy tubus mustárt – hámozta meg Hödlmoser bugylibicskával a virslijét, borsot szórt rá, tormába mártotta, beleharapott, majd szúrást és égést érzett az orrában, iszonyút. „Amit érzel, az a tiéd.”

– Ötszáz schilling, Hödlmoser, nem kellene több.

– Vigyétek le onnan azt a négert. Kérsz kenyeret?

– Az egy iráni. Zsömle nincs?

– Akkor egy fehér néger. Neked aztán vannak igényeid.

– Ötszáz schilling, Hödlmoser, nem több.

– Ötszáz schilling, jó fej vagy, Ötker, honnan vegyek én ötszáz schillinget?

– Mihez kell a pénz? – szólt közbe most már Kathi is.

– Gól! 1:0. Itt ma még lövészünnep lesz.

– Az iparúzési engedélyhez, mert hangszerboltot akarok nyitni Knittelfeldben. Edgar Stiefel Hangszerüzlet! Meglátjátok, ilyen siker lesz! Minden stájer település központjában van egy kocsmá, egy sportpálya, egy tűzoltóság és egy hangszerbolt, a stájer ifjúság ugyanis ötven százalékban zeneszakosokból áll. Honnan kerülne ki különben az a rengeteg filharmonikus? Talán az egérlyukból?

- Na jó, én kölcsön tudnám adni neked azt az ötszáz schillinget – csúsztattott Kathi az asztalra egy rozsdavörös bankót.

- Erre pálinkát iszunk! – ujjongott Edgar, Hödlmoser pedig töltött nekik.

- A Rosa Mayrederrel!

- Edgar Stiefel Hangszerüzletére!

- Huhh, borzasztó egy cefre. Hogy lehet ilyen inni, tette el Ötker az ötszáz schillingest, és felvette a dzsekijét. Már éppen menni akart, amikor a Kathi görcsöt kapott, összes izma megfeszült, egész testében reszketett, hörgött és sikoltzott, földre vetette magát, karjaival vadul hadonászott, fetrengett, zihált, levegő után kapkodott.

- Ez most komoly, ez most tényleg be fog zakkanni. Itt már csak egy segít, hívnunk kell a mentőket.

- Az biz', ezek a vöröshajú macák – ugrott Hödlmoser és Edgar ösztönösen az ajtóhoz, hogy segítséget hozzon, de akkor csak annyit hallottak: *vizet nyiss*, és érezték, amint egy hatalmas nyomás zúdul feléjük, és mielőtt még felfoghatták volna, hogy mi történik, a házfalnak taszították és tetőtől-talpig lesprickolták őket. A vízsugár összepréselte beleiket, fejükbe nyomta orrukat és szemüket, és átgyúrta valamennyi izmukat. Tekergőztek, akár darazsak a mézben, próbáltak kipenderülni, de egy új sugár mindannyiszor elkapta őket, föl-emelte tagjaikat, passzírozta és rázta őket, míg csak el nem hangzott: *vizet szüntess*.

No lám, szép kis ördögfiókák, álmélkodtak a tűzoltók, amikor ráismertek Edgarra és Hödlmoserra. A plébánost először az érzelmek örvénye, a boldogság óriásdózisa ragadta magával emez ördögűzés láttán, hogy a szertelen örömtől mindjárt el is sült, most azonban ő is csak zavartan köszörülte a torkát.

- Az Ötker.

- A zsaruk, ha nyomoznak, figyelnek a madarak szavára, vagy legalább megnézik, hogy mit csinál a béka az üvegben, horoszkópot készíttetnek, én barom meg hagyom, hogy főtisztelendő uram rávegyen egy ilyen ökörségre, átkozódott a kapitány.

- Miért nem a kutyáitokat egzecíroztatjátok, ti idióták – emelt panaszt Edgar.

- Őszintén sajnáljuk! – kapták le sisakjukat a tűzoltók, és igyekeztek a lehető leggyorsabban felszívódni. Rózsafüzért mormolva eloldalgott a plébános is. Te azonban, ó, nagy Isten, te kiállsz énmellettem. Te azonban. Így kell lennie, mert ez a te akaratod, és ez az enyém is. Te azonban, Uram, te vezetsz énegemet.

Hödlmoser, akinek a vízsugár szétcincálta a gyomrát, a disznóólba ment, hogy hányjon. A kocák azon nyomban röfögve, sivalkodva tolongtak a nem remélt lakoma körül. Gyomra kipumpálta magából a zúzalékot, ő azonban bosszút esküdött. Ez a gané plébános, ezt még meg fogja bánni, a tetű. Ekkor

eszébe jutott Kathi. Mi lehet vele? Él még, vagy meghalt? Rohant be a házba, látja, hogy Ötker távozik, a Kathi már újra jobban van, hallja, amint Ötker annyit mond: adjisten, Hödlmoser, nekem még be kell mennem a hatósághoz az engedély miatt. A konyhában viszont Kathi ült, és vigyorgott. Szóval teljesen megháborodott! Nem is csoda, ennyi izgalomtól, ennek így kellett lennie. Csak ült ott tágra nyílt szemekkel, ajkai közül kivillantotta rózsaszín ínyét, és kacagott:

- Lottó! Nyertünk a lottón, Hödlmoser, te szarláda, hatosunk van. És Kathi csak nevetett, hogy éppen csak bele nem fulladt. Dupla jackpot! Tudod te, mit jelent ez? Harminc millió!

ADAMIK LAJOS fordítása